

Aprecieri despre poeziile din volumele lui Ionuț Caragea (recenzii integrale sau fragmente, autori în ordine alfabetică):
[Linkuri pentru recenziile integrale, aprecierile sau articolele din diverse publicații \(apasă aici\)](#)

« Am început a citi aceste versuri fără a ști nimic despre autorul lor... De fapt, nici acum nu știu altceva decât că e cu un an mai tânăr ca și mine, că e un sportiv meritoriu care a început a scrie versuri încă din copilărie, dar nu a publicat decât de curând. Atât e tot ceea ce știu și asta am aflat de pe coperta cărții... Și nici nu-mi trebuia mai mult, deoarece citind conținutul volumului, am descoperit un suflet sensibil, vibrând intens la multitudinea de situații în care-l pune viața, un suflet plin de iubire, o iubire tumultoasă, pasională, arzătoare până la delir. Poate că faptul că s-a născut la poalele statuii lui Ovidiu, mângâiat de briza plăcută a mării și de soarele arzător al verilor dobrogene, ascultând glasul tulburător al mării mereu neliniștite, a lăsat o amprentă de neșters în sufletul și conștiința tânărului poet. Profilul său de creator a preluat ceva din atmosfera din jur. (...) Volumul e structurat în două părți intitulate sugestiv :” Și câte mai fi de zis” și „Delirium tremens”, cel care dă titlul volumului. Dacă în prima parte autorul abordează mai mult versul alb, dând la iveală o creație postmodernista, în a doua parte abordează o versificație tradițională, clasică rimată și ritmată. Luată în ansamblu, poezia pe care o descoperim e ca un joc de cuvinte care te atrage și-ți retine interesul, o lunecare printre sentimente și situații, banale în fond și arhicunoscute, dar care prind un farmec și o semnificație aparte acum.. E ca o invitație la a descifra un mesaj incitant, deși parcă, de undeva, îl știm.. Cuvintele se aștern ușor și elegant, dezvăluind o paradă a antinomiilor, ce dau forța versurilor lui Ionuț Caragea. „Suntem piese de puzzle pe care destinul nu le numără vreodată (...)” spune poetul în „Delirium tremens” și că „ne cățărăm pe vârfuri de iluzii / pășim pe trepte de noroi / ne pierdem viețile-n confuzii (...)”, adaugă în „Babylon”. Iată cum vede acest tânăr poet „tragedia omului contemporan”. Și este chiar în miezul adevărului, după părerea mea. Aceste versuri fac parte din cea de-a doua parte a volumului, marcate de o viziune realistă și sumbră a vieților noastre, de o revoltă surdă împotriva acestei stări de fapt. Motivul „lumii ca teatru” apare și în versurile lui Ionuț Caragea, care știe extrem de bine că „în spatele iluziei se ascunde întotdeauna o realitate (...)”, că „viața e o mare scamatorie / și fiecare își joacă numărul gratuit (...)” purtând o mască „(...) pentru a înșela”. Și totuși e de părere că ar fi „atâtea posibile alianțe / cu cel de lângă tine (...)”, premisa necesară și suficientă pentru a ne regăsi pe noi înșine și a construi ceva pozitiv pentru viețile noastre, așa încât să putem „să ne ținem / de mână / și să privim răsăritul”. Deci, iată că în universul acesta în care poetul se simte uneori ca un exilat, există totuși o urmă de speranță, de culoare, de frumos... În ciuda realității „maligne” există o scăpare: iubirea. În permanenta pendulare între plusurile și minusurile vieții, iubirea poate fi răspunsul și soluția atâtor probleme, poate revela atâtea adevăruri!... (...) Între exaltare și confuzie, iubirea lui Ionuț Caragea desfășoară o infinitate de nuanțe, de stări, toate trăite la maximă intensitate: „Sunt regele gândurilor de iubire imposibilă”. Privirea introspectivă și atentă surprinde fiecare tresărire a inimii, fiecare gând, fiecare clipă de neliniște. Citiți și veți descoperi imagini de o mare sensibilitate! Iubirea este cea care îl face să se dăruiască cu generozitate tuturor celor care vor să-i descopere preaplinul sufletului... (...). Universul în care ne transpune poetul e unul familiar și poate de aceea cu atât devenim mai repede captivați. Ne simțim sufletul vibrând la unison cu al său. Uneori ne simțim atrași în universul copilăriei, plin de fantezie și lumină. Doar copilul, ca și poetul, e capabil să creeze

„curcubeie”. Chiar poeziile de iubire sunt străbătute pe alocuri de un fior copilăresc, sincer și curat; au ceva heruvimic. Emoționantă este legătura peste vreme și dincolo de marginile acestei lumi cu tatăl său, ale cărui sfaturi îi sunt faruri călăuzitoare în viață. Iar mama este cea la care „se rezuma universul cuvintelor”. Ce oare poate fi mai copleșitor ca această legătură mamă-fiu în ciuda distanțelor ce se interpun între ei? La fel de sincer și curat e și sentimentul dorului de țara de origine, de „sâmbăta însoțită” de acasă, de locurile natale ale căror imagini reînvie în mintea tânărului ce străbate țara de adopție, ce are peisaje asemănătoare cu cele din țara natală. Lipsa semnelor de punctuație te invită să interpretezi într-un mod personal un simțământ pe care eu îl consider comun nouă, emigranților: „te-ai gândit vreodată la patria ta ca la un cimitir de cuvinte / pierdute printre atâtea limbi covârșitoare devii o limba mută / te îmbeți cu sentimente singulare între patru pereți(...)”. Iubirea lui Ionuț este „dincolo de orice idee”, după cum afirmă el însuși. Și o simți citindu-i versurile cum îți pătrunde în fibrele propriului spirit. Și „Povestea începe de fiecare dată atunci când te doare / Și sufletul irumpe într-un caleidoscop de imagini / Se proiectează în fața ochilor și spune: / Privește-mă, cât sunt de frumos!” Cât de exact exprimată menirea poetului, aceea de sublima frumosul, de a transforma durerea în bucurie... A fi poet înseamnă pentru Ionuț Caragea a vorbi „cu Dumnezeu din tine(...)” care „îți răspunde / Poeme (...)”. (...) Ancorat în timpul său, Ionuț Caragea este pe deplin conștient că „Trăim într-o lume de minuni banale / în care binele e privit cu răutate și dispreț(...)”. Însă cu poemele sale construiește cetăți de gând și visează la nemurire. Metafore, comparații, epitete creează spațiul acesta iluzoriu și totuși atât de real al poeziei lui Ionuț Caragea, poezie ce se vrea „a dezlega păcate”. Tudor Arghezi spunea ca orice cuvânt e demn de-a intra în alcătuirea unei poezii. Și veți fi surprinși poate cum cuvinte venite din sfera informaticii, a științelor medicale pot deveni poetice sub condeii lui Ionuț, realizând un portret „demențial” al vieților noastre tulburate de atâta suferință. Poate titlul volumului vine chiar din aceasta viziune „demențială” a vieții noastre „microbiene” pe acest pământ. Sau poate din beția iubirii, a extazului ajuns la delir? Copil al generației sale, „născut pe Google”, sunt convinsă că Ionuț Caragea nu va rămâne prizonier „în spațiul infinit dintre două secunde / mărginit de milioane de pixeli”, ci că va continua să ne ofere bucuria versurilor sale și va deveni una din realitățile noastre. „Realitatea este cel mai frumos spațiu virtual din universul ființei trecătoare / sunt călător clandestin în visurile tale cu destinația fericire(...)”. Personal am fost plăcut impresionată de forța versurilor lui Ionuț Caragea, de profunda meditație a acestui tânăr poet asupra vieții, destinului și spiritului uman, de atenta sa introspecție, de formulele inedite folosite pentru a-și construi universul poetic. » [\(Emilia VAȘADI, în Hermeneia.com, 2006\)](#)

« A trecut aproape un an de când am citit pentru prima oară versurile lui Ionuț Caragea... Îmi declaram atunci surprinderea în fața forței de sugestie și a sensibilității versurilor sale. Aceeași plăcută impresie am încercat-o și acum citind următoarele 2 volume apărute în 2007 – «M-am născut pe Google» și «Donator universal». În ansamblu cele trei volume nu sunt diferite nici ca și concepție, tematică sau stil. Dimpotrivă, par un tot unitar. Și asta pentru că la baza creației stă propria experiență, propriile trăiri disecate la maximum, poetul punându-și sentimentele sub propria lupă. El își desface cută cu cută simțirea, dorind parcă să ne facă părtași la tot ceea ce simte și gândește. Se observă cu atenție în fiecare tresărire de suflet; introspecția dublată de ironie pe alocuri îi sunt instrumentele propriei diseccții sufletești. Cum spuneam cândva, Ionuț Caragea este un exponent al generației sale, «născut pe Google», cum însuși își declara nașterea ca poet. Polemicile legate de internet ca suport și cale de vehiculare a artei sunt la modă acum. Cert este însă, în opinia mea, că nu suportul contează, ci valoarea a ceea ce vehiculezi pe acest suport. În zilele noastre poate mai repede ai acces la informație pe internet, decât apelând la «bătrâna» carte. Eu una, neavând iute acces la volumele pe suport clasic ale lui Ionuț, le-am citit pe net, pe suportul virtual. Și cred cu convingere că valoarea lui Ionuț este una reală. Întâlnită și în volumul de debut «Delirium tremens» poezia certificat de naștere, «M-am născut pe google» dă numele celui de-al doilea volum apărut în primăvara lui 2007. Apariția și acestui al doilea volum pe suport de hârtie e dovada certă că Ionuț nu a rămas prizonier «în spațiul infinit dintre două

secunde / mărginit de milioane de pixeli». «Download»-ul e permanent, căci în timp ce se «spovedea pe hârtie / s-a înfiripat un link între cer și pământ». Aproximarea de Dumnezeu dă putere de creație, o viziune specială asupra lumii. Poezia poate deveni o punte de legătură între oameni și Dumnezeu, între oameni și oameni. Surprinzător cum sub condeiul lui Ionuț cuvinte din sfera medicalului, a tehnicii, a internetului, religiei pot prinde viață, devenind simboluri. De fapt, așa cum reiese din poemele sale, sursa poeziei este suferința. «Dragostea naște suferința, poezia o transcende» declară poetul ori de câte ori are ocazia. Suferința, moartea, iubirea și poezia sunt cele care apropie de Dumnezeu, înseamnă viață. Cum să nu te simți atras să recitești versurile lui, când însuși se declară a fi «ultima specie de romantic pe cale de dispariție»? («Cum să cucerești o femeie») Poeziile sale de iubire din acest volum au uneori ceva eminescian. Citiți de exemplu «Femeia de aer», «Te-am dorit» sau «Poetul sufletelor triste». Iubirea e pasiune, tumult, e suferință și bucurie în același timp. Și dacă în primul său volum muza era Alexandra, acum Ioana este cea care inspiră. Iubirea și suferința sunt împletite în viziunea lui Ionuț asupra existenței umane: «suntem născuți din aceeași țărână / praf aruncat în ochii existenței» («Sunt clona umbrei mele») ... În permanentă căutare de răspunsuri la frământările sale, poetul e convins că viața este un «labirint cu o singură ieșire» («Labirint»). Sufletul său este torturat între aspirația spre înalt și realitatea acestei lumi «în care ne-am născut morți / și-n care ne întoarcem căutători de fericire», în care cu toții ne zbatem între lumină și întuneric, între speranță și deziluzie, câteodată încercând să negociem cu Dumnezeu soarta noastră... Uneori aveam impresia că versul lui Ionuț Caragea se transformă într-o adevărată oglindă a simțirii fiecăruia dintre noi. Ca și el, și noi poate am gândit nu o dată că «mereu trecem pe lângă noi înșine», «mereu punem întrebări și trecem pe lângă răspunsuri» («La doi pași»). Și cu toții suntem de acord cu el asupra faptului că viața e o luptă, dar important e să deții filosofia ei: «să ierți și să zâmbești / (...) poate gloanțele vor trece pe lângă inimă» («Întoarcerea soldatului John»). Iertare, zâmbet, iubire, iată remedii pentru suferință și care ne-ar facilita trecerea prin viață... (...) Credința, comunicarea cu Dumnezeu sunt laitmotivele esențiale ale celui de-al treilea volum – Donator universal. În acest univers contemporan, poetul se simte ca un exilat. Însă mai caută o șansă de scăpare prin iubire. În permanentă pendulare între bine și rău, iubirea poate fi soluția atâtor probleme. Poetul, în continuă căutare de sine, în căutarea fericirii, plin de contradicții, nu poate rămâne indiferent, așa cum el însuși se confesa nouă, cititorilor săi, în debutul volumului. Minte este uneori trădătoare de suflet. Dar asta mă face să-mi pun mereu întrebări... Eu nu vin cu o rețetă, eu vin cu o contradicție. În interiorul contradicției se află cheia» («Fericirea»). Iată în esență nota în care e scris cel de-al treilea volum. Poate ceea ce impresionează mai mult în acest volum sunt conversațiile poetului. Dumnezeu devine un interlocutor «favorit», demitizat, uneori foarte familiar și prietenos. În primul volum descopeream îndrăzneala aproape luciferică, și totuși simplă, firească, admirabilă chiar, cu care Ionuț își definea propria valoare: «Eu² = Dumnezeu». Și dacă Dumnezeu ne-a creat după chipul și asemănarea sa, într-un colț de gând i-a încolțit o idee: «Cum pot stârpi neputința din mine / să fiu stăpân pe vieți și destine?» («Șahul etern»). De fapt gândul acesta de egalitate cu Dumnezeu nu e chiar atât de recent: «Când eram mic (...) / voiam să mă fac Dumnezeu» («Iartă-mă, iubește-mă»). Am impresia că lui Dumnezeu chiar îi place această îndrăzneală, joacă fără răutate și aroganță în fond, căci poetul recunoaște și se bucură chiar că prin el «prin mine Dumnezeu își face marea lucrare/ mă ține de mână și mă poartă prin lume» («Timpul se măsoară în cuvinte»). În devenirea sa ca poet, se pare că a atins o poziție care-i permite o abordare de la egal la egal a conversației cu Dumnezeu: «nu înțelegi că Eul este sâmburele de Dumnezeu – al poeziei» («Eu»). Poetul își asuma cu sinceritate și simplitate dualitatea simțirii, împletind în sine umanul și divinul sub semnul iubirii și credinței: «poetul crede și cercetează prin iubire» («Iisus modern»). Dumnezeu uneori e inaccesibil, «vreau să-i vorbesc și el tace» și totuși Ionuț nu se leapădă de credință, căci, spune el, «crezul meu se îndreaptă / spre acel Dumnezeu / care prin nemișcarea sa / spune totul.» («Nemișcare»). Sfâșiat sufletește în această lume a contrariilor, între nihilism și speranță, tot Dumnezeu este cel ce-i rămâne în mod constant alături, devenind un ax al existenței: «Un destin între credință și negarea totală / Dumnezeu pretext al existenței» («Lumea tenebrelor»). Poetul își recunoaște limitele, mai ales în moarte. Precum un

demiurg, creionează cu compasiune situația lumii contemporane care cu greu mai ajunge a comunica cu divinitatea... (...) Și mai presus de toate suferințele și iubirile, izvorând din ele, stau poezia și bucuria creației: „Mă bucur de tot ceea ce este în jur / și poezia va veni de la sine/ / (...) este darul lui Dumnezeu” („În căutarea poeziei”). Chiar și la Judecata de Apoi, cu martor unic IUBIREA, tot POEZIA va fi cea care-l va salva, chiar dacă pe Pământ cu iubirea mereu a pierdut... („Pe banca acuzaților”). Cred că și dumneavoastră veți fi plăcut impresionați de forța și sinceritatea versurilor lui Ionuț Caragea, de profunda meditație a acestui tânăr poet asupra vieții, destinului și spiritului uman, de atenta introspecție, de formulele inedite folosite pentru a-și construi universul poetic. Constat că poetul nu poate fi încadrat într-un curent, într-un stil anume. Versul alb și lipsa semnelor de punctuație te solicită parcă să te transpui necondiționat în universul creat și să trăiești cu intensitate sugestia poetică. Chiar și așa poemele lui nu sunt deloc lipsite de muzicalitate. Dimpotrivă. Imaginile vizuale și auditive sunt viu creionate, având o mare forță sugestivă. Vom găsi și poezii de inspirație clasică, cu rimă și ritm care unori ne duc cu gândul la creația eminesciană. Ionuț Caragea a dedicat chiar un poem marelui Eminescu. Cât de delicată și sugestivă e metafora întâlnită în „Agnus Dei”: „o amintire se ascunde în cochilia unui gând exilat în lentoare”. Pot spune că a devenit un inventator de cuvinte. Degetele lui „pianotează” pe trupul iubitei. Cât de diafana imagine! Iubire, bucurie, câtec și memorie, toate într-un singur cuvânt. Citind poezia lui Ionuț descoperim că, într-adevăr, „dragostea nu are nevoie de cuvinte, dar cuvintele au întotdeauna nevoie de dragoste” („Scrisoare”, din vol. M-am născut pe google). El se întreabă: „și dacă pică serverul mai sunt poet?” Convingerea mea e că Ionuț Caragea deja pășește pe treptele consacării și că va continua să ne dăruiască versurile sale ca pe un „inel de logodnă sau o promisiune de iubire” („Disconnect”) și noi ne vom bucura de acest cadou, bijuterie în versuri: „suntem dispersia luminii / în picaturile de sânge / radiații ale aceluiași / spectru divin” („Oameni rogvaiv”)... Sesizați cum am putea reconstrui Paradisul??... » **(Emilia VAȘADI, în revista Glas Comun, 2008)**